

Ahrystijana Tseczeho. Tón bě we widzenju wot swojeho Anjesa to słowo srosmil: „Budź dobreje myšle, ty bórny wumrjesch, s nowym lětom do noweho žiwjenja póndzesch.“ Duž na dnju noweho lěta swojeho dwórského předarja Nowiomaga k sebi skasa a jemu poruczi, so by jemu jeho wotšalne abo czělné předowanje dzerzał. Na to kral žadasche, so by s pschitomnej dwórskéj czeledžu jemu tón rjany pohrjebny kherlusch wuspěwał:

„To czěło chzemy pohrjebacz,
S tej nadziju so troschtowacz,
So wěscze na tym šudnym dnju
B'dze horjestanycz k wjeselu.“

Dwórski předar dzesche, so dyrbi so s tym hišcze woczakowacz, so njeje to nětko hišcze na časju. Tež dwórška czeledž njechasche. Duž kral pocza a rjekny: „Tak chzu šam tón kherlusch saspěwacz. Ja chzu spěwacz, a wy dyrbicze so mnu spěwacz, so so budze prajicz, kral danški je sebi šam k swojemu pohrjebej spěwał.“ Tak tež hišcze taj kherluschej spěwasche: „Šrjedza w našchim žiwjenju žmjerč tu na naš kafa“, a „Po krótkim bėdzenju na šwěcze naš czafa wěcznoscz bjes kónza. A nej wjeselcze so Bože džěczi. Tam měr sa škórzby wobšboža.“ A to wón wschitko s wjeselkej wutrobu spěwasche, bjes tym so wschitzu drusy bjes spěwanjom želachu a plalachu. A hlaj, wječor teho dnja, na dnju noweho lěta 1550, wón wužny. — Ach Anježe, cziń tež naš tak twjerdnych we wěrje, sahoť tež w naš tajke žedzenje po kralestwje twojeje krašnoscze, a potom dawaj nam se wschitkimi jandželemi a wušwolennymi spěwacz do wěcznoscze: „Bohu budź džak, kiž je nam to dobycze dał psches našeho Anjesa Jesom Ahrysta!“
Hamjeń.